

ДЕЙМЪН НАЙТ ЩЕ ТЕ ПРОСЛАВИ ЛИ ПРАХЪТ?

Превод от английски: Людмила Георгиева, 1997

chitanka.info

И настана Денят на гнева. Небето потръпна от звука на тръбите. Стенейки, обгорените скали се изправиха и като гърмяща лавина рухнаха надолу. Разтвори се сводът небесен и в ослепителния блясък се появи белият престол, обгърнат от мълнии, а около него седем величествени фигури, облечени в чисти и светли ленени одежди и обгърнати в златни пояси. И всеки държеше в ръка димяща чаша.

От сиянието около престола се разнесе могъщ глас:

— Идете и излейте седемте чаши гняв Божии върху Земята.

Извиси се първият ангел и изля чашата си в тъмата, разстелила се върху пустеещата Земя. Но в отговор получи мълчание. Тогава надолу се спусна вторият ангел и полетя над Земята, без да излива своята чаша. Накрая ангелът се върна до престола и рече:

— Господи, трябваше да излея чашата своя в морето. Но къде е то?

И пак в отговор получи мълчание. Пред очите се стелеше унила картина: накъдето погледнеш — само мъртва пустиня, а в коритата на океаните зяят кухни, пак тъй сухи и пустинни, като всичко наоколо.

Третият ангел възвести:

— Господи, моята чаша е за реките и изворите...

И четвъртият:

— Господи, позволи ми да излея своята.

И излея той чашата си връз Слънцето, и зной нетърпим блъвна към Земята. Върна се ангелът, но нищо не наруши безмълвието — нито птица прелетя под небесния свод, нито жива твар пропълзя по гърба на Земята, и нямаше върху нея ни дърво, ни тревичка.

И тогава рече гласът:

— Тъй да бъде. Този ден е предрешен. Нека идем на Земята.

И пак, както някога, Бог слезе на Земята — като подвижен стълб дим, а подире му седемте ангели в бяло. Бяха сами под оловно-жълтото небе.

— Мъртвите са избягали от гнева ми — промълви Господ Бог Йехова. — Но от присъдата ми над тях не могат да убегнат.

Обгорената пустиня бе някога градината Едемска, дето първите човеци познаха доброто и злото. На изток бе проходът, през който бяха изгонени, малко по-нататък се виждаше островърхият Арарат, дето спря ковчег на Ной подир пречистващия Потоп...

И викна Господ:

— Да се отвори книгата на живота и да се изправят мъртвите от своите гробове и от дълбините на морето!

Ехото понесе думите му под мрачното небе, отново се изправиха и рухнаха сухите скали, но мъртвите не се появиха. Само облаче прах — сякаш нищо не бе останало от безброя на хората, живели и умрели на Земята.

Първият ангел държеше в ръце огромна разтворена книга. Когато безмълвието стана непоносимо, той затвори книгата. И го вледени ужас, и изчезна книгата от ръцете му.

Зашептяха ангелите и рече един от тях:

— Господи, ужасно е това мълчание, а трябваше от стенанията им да оглушеем!

Но отвърна Бог:

— Денят този е предрешен. Но един ден на небесата е равен на хиляда земни години. Кажете ми, Гаврииле, колко дни са минали от Съдния ден според човешкото летоброене?

Първият ангел разтвори книгата, появила се отново в ръцете му, и рече:

— Един ден е минал, Господи.

Сред ангелите се чу ропот.

— Един ден... — каза бавно Господ. — Един миг, а мъртвите не се изправиха.

Петият ангел намокри пресъхналите си устни и прошепна:

— Господи, не си ли Бог? Може ли нещо да се скрие от взора ти?

— Млъкнете! — кресна Йехова и небето се озари от блясъка на мълнии. — Ще дойде време и камъните ще проговорят. Ще ги накарам да кажат всичко. А сега да продължим...

... И тръгнаха по обгорените планини и по пресъхналите корита на моретата. И попита Господ:

— Михаиле, пратих те да следиш за хората. С какво бяха заети последните им дни?

Спряха се до гърмящия конус на Везувий.

— Господи, когато видях човеците за последен път — отвърна вторият ангел, — те се готвеха за голяма война.

— Тяхната нечестивост препълни чашата на търпението ми — рече Йехова. — И кои страни искаха да воюват?

— Различни, Господи. Едната бе Англия, другите...

— Да вървим в Англия.

Сухата алея, която някога се казваше Ламанш, водеше към острова — безлюдно плато от раздробени камъни. Разгневи се Бог и нареди:

— Камъните да заговорят!

Разсипаха се сивите скали в прах и отвориха потайни пещери и коридори — като в мравуняк. В праха проблясваха капчици разтопен метал. Вопли на ужас изтръгнаха от гърдите си ангелите и Господ още по-могъщо викна:

— Казах: камъните да заговорят!

И тогава пред взора им се отвори пещера, по-дълбока от другите. И в мълчание седяха Господ и ангелите до ръба на пещерата, и искаха да видят блестящите долу гигантски букви.

Някой ги бе изсекъл върху стената, преди още машините вътре да се бяха стопили и металът да бе залял раните на камъка. Сега те блестяха ослепително със среброто си в мрака.

И прочете Господ думите:

НИЕ БЯХМЕ ТУК.
КЪДЕ БЕШЕ ТИ?

Издание: сп. „Върколак“, бр.3/1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.